

Forleden så jeg i Go'morgen Danmark Lise Lotte Torval Andersen i ramme alvor sige at Anna Frivads historie nok blot var en enlig svale eller i hvert fald sjælden. Jeg er mildest talt rystet. Det er i værste fald arrogant og negligerende, i bedste fald uhyggeligt uvidende. Ved ikke helt hvad der er værst. Uanset vidner det om der i den grad bør undersøges nærmere hvor dybt de her oplevelser stikker for det er IKKE enlige svaler. Jeg kender faktisk ikke én eneste fødende på hospital der ikke i et eller andet omfang har følt sig umyndiggjort, dårligt informeret, ikke fået respekteret samtykke eller decideret er truet og har fået smidt "død baby" kortet. Det er tid til i AKTIVT gøre noget for at forbedre det felt og kvinders fødsler og ikke sidder passive på hænderne med en "de må jo klage så" for det overskud har man IKKE og ofte ved folk ikke hvordan og hvor man kan gøre det.

Min egen fødsel er et eksempel og efter den oplevelse overvejer jeg kraftigt en frifødsel. Jeg stoler IKKE længere på jeres hjælp og jeg ønsker IKKE føde på hospital. Ville jeg foretrække at have privat jordemoder med? JA. Men det valg har jeg efter de seneste sager ikke mulighed for. Hvem griber mig så i mit valg?

Mit fødselsforløb i Aalborg var fra starten utrygt og useriøst og al min viden fandt jeg selv udenfor systemet via bøger og forskning og private jordemødre.

Vi havde ny jordemoder ved hvert eneste besøg fra offentlig side. Jeg fortalte tidligt jeg ville føde hjemme men fik INGEN oplysninger. Fik blot at vide en hjemmefødselsjordemoder ville ringe et par dage inden termin hvor jeg kunne stille spørgsmål. Ikke ét eneste sted bliver det nævnt hvor godt hjemmefødsler er og statistikkerne der viser hvor meget større sandsynligheden er for indgreb ved hospitalsfødsler - hvordan skal kvinder træffe et informeret valg når i ikke engang fremlægger information?

Da jeg fik fat i hjemmefødselsjordemoder fortalte jeg min anke ifht at skulle lyttes på hvert 20. Minut da jeg synes det larmer og jeg ved oxytacin er vigtig og jeg ikke ville forstyrres. Jeg ville have en hands off fødsel hvis muligt. Allerede her blev jeg ordret præsenteret at "så kunne de ikke garantere mit barns ve og vel!" Grotesk måde at møde en fødende på. Jeg måtte selv foreslå træinstrument hvortil hun svarede at det ikke var alle der kunne finde ud af at bruge den. Jeg måtte herefter høre om man kunne sætte headset i eller slå lyd fra så jeg ikke hørte det og blev stresset af en evt hjerterytme der lød høj. Det ville hun vende tilbage med. Hørte aldrig fra hende. Jeg måtte flere gange forklare at det var mit valg og jeg var klar over hjertelyd kunne være vigtigt at holde øje med men om vi kunne lave kompromis med at nøjes med pressefasen. I øvrigt stiger og falder rytmen jo ikke unormalt og ingen lytter jo i latensfasen hvor jeg er alene. Efter samtalen var min mand rædselsslagen og turde ikke længere føde hjemme efter hun flere gange snakkede som om babyen ville dø i stedet for at være nysgerrig på mit ønske og søge kompromis. Ikke ligefrem tillidsskabende!!!

En lang historie kort blev en fødsel på fire døgn. Blev sendt hjem to gange med cocktails for at jeg kunne hvile. Der blev som eneste mulighed nævnt igangsættelse hvilket jeg ikke ville da jeg ved hvordan det statistisk set starter en lavine af indgreb (ofte grønt fostervand, elektroder til overvågning, og så ruller vi ) Først på fjerdedagen blev det konstateret hun stod skævt. Igen var fremgangsmåden at tage vandet og giv mig vedrop og presse processen igennem. HVORFOR foreslog INGEN spinning babies metode som er langt mindre invasiv? Havde man observeret mig hjemme i 20 minutter og mine bevægelser og mine stærke smerter bagtil og koblede veer havde det været tydeligt hun stod skævt. Det gjorde ingen! Det skal siges jeg først måtte tigge jordemoder om at komme hjem da hun ikke havde tid så hun ville vi skulle køre ind på hospitalet (20 min kørsel hver vej) en fødende kvinde hvis oxytacin niveau vi helst skal holde oppe.! Der blev lige inden pressefasen forsøgt spinning babies metode dog stod jeg aldrig på hovedet. Hvordan skal baby så nogensinde blive rystet ud af bækkkenet? Her ramte inkompetencen mig virkelig. Herefter tog alt fart. Jeg endte med at de tog vandet, endte med vedrop, epidural kop forløsning og klip. Jeg følte mig ikke presset men jwg følte ikke de på noget tidspunkt viste mig alternativer til vedrop på trods af jeg var klar om mine ønsker og var godt med i Veerne. Jeg mistede på intet tidspunkt kontrol over Veerne selv på fjerde døgn! Alligevel sagde ALLE jordemødre vi mødte "åh din stakkel du må være så træt" - ikke ligefrem empowerment og motiverende!

Da de skulle hive i mig med kop fik de en studerende til at prøve. De forklarede mig kort hun ville hive når jeg pressede for at arbejdede med min krop. Hun hev IMELLEME Veerne oh det føltes som om mit indre sprættede op. Den smerte var det værste jeg fysisk har oplevet og hendes ansigtsudtryk der viste ren panik har jeg aldrig glemt og holder mig stadig vågen om natten. Der måtte MANGE ting at holde mig nede da jeg skreg i smerte og panikkede. På dette tidspunkt troede min mand i øvrigt vi begge var ved at dø. Han anede ikke hvad det foregik. Jeg ville ikke føde på ryggen men før kop og klip blev jeg alligevel gentagne gange bedt om at skulle ligge på ryggen og holde mine ben. Det gav mig et dårligt pres fordi jeg ikke kunne holde mine svedige ben som hele tiden gled fra mig. Det var TYDELIGT dette var en manøvre for at de (jordemoder og læger) havde mig i deres arbejdsstillinh. Behøver ikke forklare jer at fysiologisk skal knæene være samlet og man bør ikke ligge på ryggen da tyngdekraft og fysikken arbejder imod en. Jeg havde udtrykkeligt frabedt mig at de klippede navlestrengen. Da hun kom ud lå hun på mig i under 30 sek hvorefter hun blev taget væk efter min mand blev tvunget til at klippe navlestrengen. Han nåede at høre jordemoder sige vi ikke ønskede den skulle klippes men lægen sagde "klip nu!" Til min mand som stadig troede vi var ved at dø. Her blev der altså klart overtrådt regel om samtykke!!! Hun havde apgar score på 8 som ikke er livstruende. Hun blev taget væk fra mig og op på et bord. Ingen fortalte hvad de gjorde ved hende. Jeg så ikke engang hende fordi de stod i vejen. Senere spurgte en om jeg havde set kønnet hvortil jeg svarede nej og hun fortalte tillykke det er en pige. Behøver jeg fortælle hvor grotesk det er ikke selv at se sit eget barns køn efter 9mdr forventning om hvem der mon kom ud? Det er grotesk at alt sættes over mor og barns første møde. Hun fik cpap og blev suget for slim. ALT kunne være gjort MED navlestreng intakt PÅ MIG!!! Hvilket ifølge flere studier ville have gjort hun hurtigere kom til sig selv og til kræfter. Herefter blev hun fragtet på NEO. Uden jeg blev oplyst om hvad der skete og hvor hun skulle hen. Alle sagde bare "hun har det fint". Men alligevel kan ingen forklare HVORFOR hun blev taget væk fra mig. Efter moderkage oh syning blev jeg glemt. Det første jeg gik var en bakke med et flag og en brochure om vuggedød. Er det virkelig dem bedste timing? På dette tidspunkt vidst

E jeg som sagt INTET. De blev ved med at sige "jeg finder lige en kollega" hver gang jeg spurgte om jeg snart måtte se mit barn. Efter fire timer løj jeg mig til at have tisset og kom endelig derop. Her var hun allerede puttet i tøj og jeg så hende aldrig nøgen bortset fra skiftning af ble. Tydeligvis var jeg glemt midt i vagtskifte og mangel på personale og travlhed. Jeg fik aldrig den forløsning af kærlighed og oxytocin mellem mødet med mit første barn. Det blev fuldstændig meningsløst taget fra mig. At hun blev klippet fra mig og taget væk fordi hun var lidt slap svarer til at skubbe en person ud på motorvejen oh derefter redde personen og sige "se det var godt vi var her og reddede personen".

Og ja forskning viser at babyer klarer sig bedst PÅ mor og hvis man venter med at klippe navlestrengen som MINIMUM til den er færdig med at pulser.

Opsummeret var min oplevelse ikke at blive mødt. Ikke at blive taget alvorligt. Ikke at blive lyttet til. At få sine grænser overskredet. At blive revet itu. At blive dårligt og uprofessionelt vejledt(jeg skulle ALDRIG have haft cocktails når hun stod skævt det trak fødslen ud og gjorde større risiko for mit barn) I mine øjne at få sat sit barns liv i unødigt modgang ved at tage hende væk og klippe navlestreng uden samtykke (at tvinge min mand som troede vi døde er IKKE samtykke!!!!) . At få frarøvet mødet med mit første barn. Den sorg slipper mig ALDRIG.

Det hele sluttede af med to gange efterfødselssamtaler med jordemoder som på intet tidspunkt anerkendte eller mødte mine spørgsmål. Blev blot mødt med "der blev truffet nogle valg" som standard sætning. Derudover ville hun have mig til at love aldrig at føde hjemme igen. Hvilket er grotesk og igen en overtrædelse at mit autonome valg som fødende! Det er mit eget valg. Derudover påstod hun at barnet var for stort hvilket hun intet belæg har for (hun stod skævt og havde hånden på hovedet, det er vel nok forklaring!) og hvorfor vil man nogensinde sige det til en kvinde der potentielt skal føde igen og skabe en frygt i mig? Derudover spurgte hun ikke ind til min mands oplevelse overhovedet på trods af det ellers er noget de påstår at have stort fokus på. Det gik således" nå tiden er slut nu, hov fik ikke spurgt dog Rasmus havde du noget at sige?" Når hun allerede har fortalt tiden er gået begynder man jo ikke at fortælle sit hjerte ud. Ikke en eneste undskyldning eller anderkendelse af forløbet og alle de grænseoverskridende oplevelser.

Jeg er presset ud hvor jeg kun ser en frifødsel som mulighed. Min fødsel blev KUN gjort værre og mere besværlig og kunne have haft kæmpe konsekvenser for os alle. Nu har jeg trods alt kun de psykiske mén at pleje.

Jeg foreslår sundhedsvæsenet fremover AKTIVT opsøger kvinder der har født for at høre deres oplevelser og anerkender de fødende i stedet for at alt går op i at undgå en klagesag og man blot møder en mur af tillærte upersonlige fraser. Det har modsat effekt hvis du spørger mig.

Lyt til kvinderne! Og få styr på arbejdsgange så man som ren rutine behandler barnet PÅ moderen og i det mindste lader være med at adskille dem i de første vigtige timer.

Derudover når nu i har så travlt bør man måske overveje at slippe den statslige kontrol og give kvinderne fødslerne tilbage. Lad pengene følge kvinderne så vi har et frit valg og flere kan føde SIKKERT hjemme. Det vil spare jer for mange penge i og med det sænker risiko for indgreb. Her er information og kommunikation og statistik om hjemmefødsler vigtigt at få ud til ALLE og ikke kun kvinder der allerede HAR besluttet at føde hjemme. Respekter det informative valg og ret vi har.

Her har jeg gjort mit til at nuancere Lise Lotte Torvin Andersens billede af at det kun sker sjældent. Vil understrege jeg ikke kender nogen der ikke har oplevet at blive talt imod, følt sig utryk eller truet. Men de historier er ikke mine at fortælle, jeg håber dog i er nysgerrige på dem. Jeg tror ikke jeg er den eneste der overvejer frifødsel af nød og ikke af lyst.

Med håbet om en bedre fødselsverden med større respekt og tid til de fødende kvinder.